

Súd: Krajský súd Prešov  
Spisová značka: 2To/17/2021  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115010842  
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 08. 2022  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák  
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8115010842.4

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Iva Maruščáka a sudcov JUDr. Moniky Halkociovej a JUDr. Petra Tobiaša na verejnom zasadnutí konanom dňa 23.08.2022, v trestnej veci proti obžalovanému A. B. C., pre zločin zabitia podľa § 147 ods. 1, 2 písm. a/ Tr. zákona, s poukazom na § 139 písm. a/, c/ Tr. zákona, o odvolaniach obžalovaného a okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 6T/79/2015 zo dňa 05.05.2021, takto

### r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. b/, c/, d/, ods. 3 Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

Obžalovaný

A. B. C., nar. XX. X. XXXX v D. E. F., trvale bytom  
F. G., H. I. J. XX,

je v i n n ý, ž e

- dňa 11.3.2015 v dobe asi od 10.00 do 21.00 hod. v rodinnom dome vo F. G., I. J. XX ako profesionálny rodič Detského domova v K., L. J. XX, ktorému bolo zverené dieťa mal. D. A., nar. XX.X.XXXX, na základe dohody o vykonávaní starostlivosti v profesionálnej rodine zo dňa 2.9.2014, spôsobil dvoma prstami na bruchu a opakovaným stláčaním hlavičky prstami a dlaňou väčší počet pomliaždenín hlavne na hlave a trupe, pomliaždenie tenkého a hrubého čreva na viacerých miestach, natrhnutie okružia a medziokružia tenkého a hrubého čreva na viacerých miestach s následným krvácaním do brušnej dutiny, ktoré viedlo k šoku po úraze, krvácaniu a následnej smrti toho istého dňa v čase o 21.58 hod., a to i napriek oživovaniu, ktoré vykonala zdravotná sestra zo susedstva a posádka RLP,  
t e d a

- v úmysle ublížiť na zdraví inému z nedbanlivosti spôsobil smrť a čin spáchal závažnejším spôsobom konania, na dieťati a blízkej osobe,

2 2To/17/2021

č í m s p á c h a l

- zločin zabitia podľa § 148 ods.1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a), písm. c) Trestného zákona.

Z a t o m u s ú d u k l a d á :

Podľa § 148 ods. 2 Tr. zákona, s použitím § 36 písm. j) Tr. zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zákona, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona s použitím § 51 ods. 1 Tr. zákona výkon trestu podmienčne odkladá a ukladá probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Tr. zákona ustanovuje skúšobnú dobu podmienčného odkladu výkonu trestu odňatia slobody v trvaní 5 (piatich) rokov.

Podľa § 51 ods. 4 písm. k) Tr. zákona povinnosť spočívajúcu v príkaze zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo sa uchádzať preukázateľne o zamestnanie.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona trest zákazu činnosti vykonávať činnosť profesionálneho náhradného rodiča v trvaní 10 (desať) rokov.

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie okresného prokurátora.

### **o d ô v o d n e n i e :**

2

Napadnutým rozsudkom uznal okresný súd obžalovaného A. B. C. vinným pre zločin zabitia podľa § 147 ods.1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a), písm. c) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 11.03.2015 v dobe asi od 10.00 do 21.00 hod. v rodinnom dome vo F. G., I. J. XX ako profesionálny rodič Detského domova v K., L. J. XX, ktorému bolo zverené dieťa mal. D. A., nar. XX.XX.XXXX, na základe dohody o vykonávaní starostlivosti v profesionálnej rodine zo dňa 02.09.2014, spôsobil dvoma prstami na bruchu a opakovaným stláčaním hlavičky prstami a dlaňou väčší počet pomliaždení hlavne na hlave a trupe, pomliaždenie tenkého a hrubého čreva na viacerých miestach, natrhnutie okružia a medziokružia tenkého a hrubého čreva na viacerých miestach s následným krvácaním do brušnej dutiny, ktoré viedlo k šoku po úraze, krvácaniu a následnej smrti toho istého dňa v čase o 21.58 hod., a to i napriek oživovaniu, ktoré vykonala zdravotná sestra zo susedstva a posádka RLP.

Za to mu podľa § 147 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zákona pri existencii poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Tr. zákona a  
3 2To/17/2021

neexistencii priťažujúcej okolnosti podľa § 37 Tr. zákona, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Tr. zákona uložil trest odňatia slobody v trvaní 3 (troch) rokov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona s použitím § 51 ods. 1 Tr. zákona výkon trestu podmienčne odložil a uložil probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Tr. zákona určil skúšobnú dobu podmienčného odkladu výkonu trestu odňatia slobody v trvaní 5 (piatich) rokov.

Podľa § 51 ods. 4 písm. k) Tr. zákona uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo sa uchádzať preukázateľne o zamestnanie.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona trest zákazu činnosti vykonávať činnosť profesionálneho náhradného rodiča v trvaní 10 (desať) rokov.

Proti tomuto rozsudku podal proti výroku o vine ako aj o treste obžalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie, ktoré aj dodatočne prostredníctvom zvoleného obhajcu písomne odôvodnil, kde odvolanie opiera o dôvody uvedené v § 321 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d) Tr. poriadku. V jeho dôvodoch po úvodnej rekapitulácii výroku odvolaním napadnutého rozsudku a stručnom odkaze na dôvody zrušenia v poradí prvého rozsudku okresného súdu sp. zn. 6T/79/2015 zo dňa 27.09.2017 v posudzovanom prípade uznesením odvolacieho súdu sp. zn. 1To/52/2017 zo dňa 15.01.2019 uviedol, že ani doplneným dokazovaním neboli zistené a objasnené také rozhodné skutkové okolnosti, alebo aj aspoň iné okolnosti, ktoré by mohli bez pochybností v kontexte celého dokazovania viesť pri starostlivom posúdení každého z týchto vykonaných dôkazov dovolenou úvahou s logickým úsudkom a bez pochybností k záveru o jeho vine, preto okresný súd vyhodnotil dôkazy nesprávne. Rovnako tak rozhodnutie uznať ho vinným je podľa názoru obžalovaného nesprávne. Trvá na svojej nevine a na tom, že nikdy nespôsobil žiadne zranenia D., ktoré by mali byť bezprostrednou príčinou jej smrti. Vykonané dokazovanie ničím nepreukázalo, že modriny - podliatiny, zvracanie a teplota nastalo v dôsledku jeho konania. Nebol vykonaný a neexistuje jediný dôkaz, že zranenia, v dôsledku ktorých mala D. zomrieť, jej spôsobil on. To všetko mu je kladené za vinu len na základe toho, že o ňu ako náhradný rodič vykonával celodennú starostlivosť. Zranenia, resp. ich časť, ktoré boli spôsobené, dá sa predpokladať, už v čase obeda, nakoľko prejavy týchto zranení sa potom opakovane vracali v priebehu dňa (rozsudok KS str. 11): išlo o zvracanie, teplotu, modriny na tvári. Opakovane (od prípravného konania a zhodne v kontexte ostatných vypovedajúcich svedkov) a podrobne popisuje priebeh dňa, hru detí, zachytenie existencie vzniknutých modriniek a odreniny na brade, vznik teploty a ďalší postup, ktorý volil ako najlepší možný v rámci starostlivosti o D.. Podľa jeho názoru nemožno ani z výpovedí svedkov, telesných predispozícií, zdravotného stavu D. a jej problematického motorického vývoja, bez pochybností vylúčiť, že tieto vznikli v priebehu dňa. Maloletá D. bola narodená dňa XX.XX.XXXX, zverená do jeho starostlivosti dňa 02.09.2014. V tom čase mala rok a 6 kg, čo je priemerná váha 3-mesačného dieťaťa. V deň smrti dňa 11.03.2015 po vážení u pediatričky mala po vyše jeden a pol roku 8 kg. Dieťa ešte nemalo zúbky. Nevedelo samostatne chodiť, vedelo sa pohybovať po štvorožky, ale od zlomeniny ruky po páde, ktorý predtým

4 2To/17/2021

utrpela, sa presúvala ako vypovedal na zadočku a pomocou druhej ruky. Rovnako aj jeho manželka A. A. C. potvrdila vo výpovedi to, čo po celý čas ohľadom vzniku modrín uvádzala, že pri pádoch sa nevedela zachytiť, pri snahe ľahnúť si „spadla dozadu ako ľata“, spadla do krabice s hračkami a nevedela sa vybrať späť, pri pádoch neplakala. Vedela sa postaviť, ak sa pridržala. Keď sa oprela hlavičkou o posteľku, urobila sa jej modrina, keď silno plakala, vyhodili sa jej ďalšie modriny a nalievala sa jej krvou ušnica. Tiež potvrdila, že o tejto skutočnosti hovorili ošetrujúcej lekárke A. M., ktorá uvádzala, že je to spôsobené vadou na srdci. Tento stav sme nepovažovali za normálny a vedeli sme to porovnať s ostatnými deťmi, že tvorba modrín nebola obvyklého charakteru a jej neprimerané psychomotorické reakcie, resp. nereakcie to iba stupňovali, čo už uvádzali, keď zomrela, pretože v danej situácii a šoku, ktorý prežili, považovali toto za potrebné uviesť. Že išlo o stav, ktorý všeobecne bežne nemožno považovať za obvyklý a nevážny, aj čo sa týka tvorby modrín a skutočnosti samotnej choroby, potvrdili vo svojej výpovedi aj A. N. K. („svedkyňa vysvetlila, že pri ľahšom dotyku tá modrinka sa môže urobiť, nemusí byť násilie“ str. 8 napadnutého rozsudku), pri príchode k prvej pomoci aj A. M. O., ktorý sa nás po príchode pýtal, či si uvedomujeme, v akom je vážnom stave a či bola operovaná. Možný zvýšený výskyt modrín uviedol aj vo svojej výpovedi. Mal. D. trpela srdcovou vadou, brala lieky Digoxin na podporu činnosti srdca a bola pravidelne sledovaná kardiológom. Pre nich resp. preňho bola táto skutočnosť veľmi dôležitá a vzhľadom na celú situáciu pri tom ako prestala dýchať, to považoval za veľmi dôležité, musel to uvádzať, nevedel si to inak vysvetliť. Vypovedal podrobne, že sa jej robili modriny veľmi často, vzhľadom na bežné detské pády, interakciu s inými predmetmi, i bežným tlakom na posteľku a jej časti, alebo aj s inými deťmi, keď sa bláznili. Túto skutočnosť potvrdila aj A. A. C. vo svojej výpovedi, pričom zároveň uviedla, že útvary na tvári a ušnici sa jej robili aj pri plači. O. P. A., uvádzala že A. A. C. jej už skôr spomínala, že D. má každú chvíľu modriny. Obžalovaný a jeho manželka už skôr uvádzali, že D. sa dokázala postaviť, ale nedokázala koordinovať pohyby, keď spadla, neprejavila žiadny pud sebazáchovy a spadla bez toho, aby sa snažila zachytiť. Obaja potvrdili, že o tejto skutočnosti zvýšenej tvorby modrín povedali A. B. M.. Znalec vo svojej výpovedi uviedol, že „vzhľadom na skutočnosť, že išlo o dieťa, ktoré sa samo nevedelo pohybovať chôdzou, ani ložiť, je vylúčené, aby uvedené poranenia boli spôsobené náhodnými pádmi“ (str. 21 napadnutého rozsudku). To však nie je pravda, o jej spôsobe pohybovania aj s manželkou A. A. C. vypovedali, stav jej psychomotorického vývoja bol známy aj jej lekárke A. B. M.. Nie je zrejmé, prečo pri posudzovaní vzniku týchto modrín a podliatin vychádzal znalec z nepravdivých informácií. Aj obhliadajúca lekárka vo výpovedi A. N. K. uviedla, že sa jej zdalo, že na fotografiách je

tvárička D. viacej poškodená, ako pri ohliadke. Má za to, že nemožno vylúčiť, že tieto nevznikli v priebehu dňa, ale ich príčina mohla byť daná neskôr v priebehu manipulácie s dieťaťom v rámci resuscitácie, dýchania do úst, manipuláciou s hlavičkou a jej držaním pri podávaní prvej pomoci a tieto sa prejavili na tele dieťaťa neskôr. Uvedené potvrdzuje aj výpoveď O. P. A., ktorá vo výpovedi uviedla, že keď jej ukázali dokumentáciu, tak sa jej zdalo, že podliatin je strašne veľa, že v tom čase, keď tam bola, ich toľko nebolo. Potvrdili to výpovede aj ďalších svedkov. Znalec uviedol, že „podliatiny sa zvyrazňujú v rozpätí

5 2To/17/2021

niekoľkých minút až hodín po ich vzniku, preto pediater, ani záchranári si ich nemuseli všimnúť." To potvrdzuje, že mohli vzniknúť aj v priebehu tohto času v rámci poskytovania prvej pomoci a v súvislosti s ňou, alebo keď ešte bol telesný stav taký, že nie je možné vylúčiť tvorbu modrín a zranení, ktoré sa prejavili až oveľa neskôr. Čas vykonania obhliadky obhliadajúcej lekárky A. N. K. bol podľa Sprievodného listu 23:10 hod. Je preto vylúčené s istotou tvrdiť, že zranenia jej musel spôsobiť iba obžalovaný a to len preto, že v jeho starostlivosti sa nachádzala. Do styku s ňou prišli aj iné osoby v čase, keď mohli vzniknúť zranenia, ktoré spôsobili v konečnom dôsledku smrť. Znalec A. K. vo výpovedi uvádza, že presnejší čas smrti sa nedá určiť, že k smrti menovanej došlo ešte pred začatím resuscitácie. Nevylúčil, že v čase začatia poskytovania prvej pomoci Simonka pravdepodobne ešte žila. Podľa výpovede doc. A. P. Q., Phd., uviedol, že podľa jeho názoru „je mimoriadne zriedkavé, aby poranenie brušných orgánov vzniklo pri oživovaní“(str. 25 rozsudku). No nevylúčil to ako prakticky nemožné. Podľa výpovede O. P. A. D. v čase jej príchodu bola na dotyk teplá a keď jej podávala prvú pomoc, tak počula v nej zvuk (str. 14 napadnutého rozsudku). A. M. O. vo výpovedi uviedol, že zvratky v dutine ústnej neboli prítomné, dodal, že to nevylučuje, že predtým mohla vracat', dokonca podľa neho ich mohla aspirovať, čiže vdýchnuť. Pri ohliadke tela dieťaťa to uviedla a zaznamenala v správe aj ohliadajúca lekárka A. N. K., vylúčila cudzie zavinenie a ako príčinu smrti uviedla vdýchnutie zvratkov. Trvá na tom, že sa o deti a o ňu staral najlepšie ako vedel a žiadne zranenia ani smrť jej nespôsobil. Nie je zrejmé, kde bola podávaná prvá pomoc a ako bolo s dieťaťom pri nej manipulované. O. P. A. uviedla, že po príchode skontrolovala dieťa, ktoré ležalo na posteli, dieťa bolo na dotyk teplé, po skontrolovaní ho dala na zem, rozopla a začala s okamžitou resuscitáciou, s ktorou pokračovala do príchodu záchranky. On čakal von na záchranku, aby ju vedel znavigovať. Svedok A. O. uviedol, že bola prvá pomoc podávaná na lôžku. Svedkyňa uviedla, že podávala prvú pomoc na zemi. A. O. uviedol, že po príchode do domu ležalo dieťa na posteli, že masáž srdca bola podľa neho vykonávaná drastickým spôsobom. Požiadali dotýčnych, aby opustili miestnosť, dieťa dali na zem. Z výpovedí svedkov sa nedá povedať, kto každý manipuloval s dieťaťom, v akom čase, za akého stavu dieťaťa, čo sa týka skutočného času smrti. Čo by mohlo byť dôležité z hľadiska vzniku ďalších modrín a podliatin a iných poranení, pričom ich vytváranie po predchádzajúcom pôsobení pokračuje aj po smrti. V zmysle znaleckého posudku sa modriny vytvárajú niekoľko minút až hodín po ich vzniku, preto si ich nemuseli všimnúť. To však nevylučuje, že k nim mohlo dôjsť pri manipulácii s dieťaťom, pričom nevieme, kto s určitosťou s dieťaťom v každom podstatnom čase manipuloval, ako s dieťaťom manipuloval, ako ho držal rukami a kto a ako ho preložil na zem, nevieme s určitosťou a bez pochybností povedať ani to, kde sa začala resuscitácia dieťaťa a čas smrti dieťaťa. Na základe vyjadrení O. P. A. bola v čase začatia resuscitácie teplá. Podľa znaleckého posudku sa čas smrti nedá určiť, lebo nebola zmeraná konečniková teplota. Výpovede A. O. a O. P. A. sa

ohľadom manipulácie s dieťaťom podstatným spôsobom rozchádzajú. Znalec vylúčil, aby zranenia boli spôsobené resuscitáciou. Nie je ale možné vylúčiť, že boli spôsobené v súvislosti s ňou. Nebolo vylúčené vdýchnutie zvratkov ani znaleckým posudkom, ani výpoveďou A. O., bolo potvrdené ohliadajúcim lekárom. Fatálne zranenia mohli byť spôsobené aj potom, na základe vykonaného dokazova-

6 2To/17/2021

nia nie je možné určiť kedy, nebolo preukázané ako, a ani kým. Ak mal obžalovaný skutok spáchať stláčaním hlavičky prstami a dľaňou, čím mali byť spôsobené zranenia, nebolo určené, či stopy na tele dieťaťa, zodpovedajú po vykonaní príslušných kriminalistických metód jeho fyziologickým znakom a fyziologickým vlastnostiam a najmä odtlačkom jeho rúk. Pričom ide o nutné poznanie za účelom stotožnenia. Aj tieto okolnosti nie sú ustálené a pochybnosti odstránené, nie je možné ich odstrániť prípadnými ďalšími dôkazmi a sú nevyhnutné pre prijatie záveru o jeho vine bez pochybností. Domnieva sa, že je nepostačujúca prezumpcia viny na základe toho, že práve on je ten, kto vykonával celodennú starostlivosť o dieťa. O to viac, že táto bola všetkými svedkami vrátane pediatra a zástupcu detského domova hodnotená vysoko kladne. A. B. M. uviedla, že stav dieťaťa, odkedy bola v mojej starostlivosti, sa zlepšil a prácu s tromi zverenými deťmi zvládala dobre. Keďže ide o popis vzniku zranení v znaleckom posudku v rovine možnosti a najmä nijakým spôsobom a záverom nekonštatuje, že tieto mohol a mal

spôsobíť on, vychádza z nepravdivých skutočností o motorickom vývoji D. a z toho hodnotí vznik podliatin - modrín a zranení, nemožno tento dôkaz považovať ani za priamy dôkaz usvedčujúci ho zo spáchania skutku a to ani vo forme nepriameho úmyslu. Mimo hodnotenia odborných záverov znaleckého posudku je nutné uviesť, že informácie, z ktorých znalec vychádzal, na ktoré poukázal vyššie, ktoré súvisia so vznikom niektorých zranení, nie sú pravdivé, sú v rozpore s ostatnými vykonanými dôkazmi, pričom nie sú nepodstatné pre prijatie odborných záverov. Neexistuje teda žiadny priamy dôkaz o spáchaní skutku. Neexistuje dôkaz iný podporný, ktorý by v súhrne a logickom posúdení ostatných dôkazov a v ich vzájomnosti bez dôvodných pochybností preukázali jeho vinu. V konaní nebolo preukázané, aby iné deti, ktoré mal v starostlivosti, mali akékoľvek prejavy zanedbávania, ubližovania. Nie je zrejmé, prečo práve pri mal. D. by dochádzalo k zníženiu ovládania, resp. pri eventuálnom znížení jeho ovládania z akéhokoľvek momentálneho dôvodu, prečo práve iba mal. D. by bola predmetom útoku. Ak mu je kladené za vinu, že už počas dňa jej úmyselným konaním spôsobil zranenia, v dôsledku ktorých už dochádzalo k prejavom a to k zvracaniu a zvýšenej teplote, pričom zvracanie už v čase po obede a teplota po obednom spánku a následne v zmysle znaleckého posudku smrteľné zranenia v oblasti brucha približne hodinu pred smrťou, musel by byť útok a psychický stav dlhšie trvajúcí počas celého dňa a takéto prejavy agresie by neboli jednorazové a krátkodobé, má za to, že takéto skraty by mali byť poznateľné súdnym znalcom z odboru psychiatrie a to aspoň v náznakoch, aby bolo možné aspoň predpokladať zložky subjektívnej stránky vo vzťahu k motívu a zavineniu. Vylučuje ich však a vylučuje ich aj záver znaleckého posudku z odboru psychiatrie, ako aj znalkyňa z odboru psychológa. Deťom, ktoré mu boli zverené do starostlivosti, venoval a vykonával riadnu starostlivosť v rámci svojich najlepších možností, čo bolo v konaní preukázané. Aj celkový stav mal. D. sa v čase, keď bola v jeho starostlivosti, sa zlepšil. Zlepšil sa jej zdravotný stav, zmenil sa jej vývoj v pozitívnom smere. Čo potvrdila aj jej ošetrujúca lekárka. Po zhoršení zdravotného stavu kontaktoval lekárku a vykonal všetky opatrenia potrebné pre to, aby zabezpečil

mal. D. riadnu starostlivosť. Vykonané dokazovanie neodstraňuje pochybnosti, naopak zakladá vážne a odôvodnené pochybnosti o tom, že sa skutok stal tak, ako je popísaný v obžalobe a že ho spáchal. Tieto pochybnosti sú tak závažného charakteru, že nemožno prijať záver o jeho vine. Má za to, že ani po vykonaní ďalších dôkazov, z ktorých ani jeden nepreukazuje jeho vinu a to ani v súhrne s

7 2To/17/2021

ostatnými a v ich vzájomnej súvislosti, nedošlo k odstráneniu tak závažných pochybností a preto bolo nutné, aby súd v intenciách uznesenia Krajského súdu v Prešove zo dňa 15.01.2019 sp. zn. 1To/52/2017 rozhodol, že tu nie je možné bezpečne určiť, ktorá z alternatív skutkového riešenia zodpovedá skutočnosti a zvoliť po vyčerpaní všetkých dosiahnuteľných dôkazov tú, ktorá je pre obžalovaného priaznivejšia, (str. 11 Uznesenie KS PO zo dňa 15.01.2019 č. k. 1To/52/2017). Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd jeho vinu oproti zrušenému rozhodnutiu zo dňa 27.09.2017 sp. zn. 6T/79/2015 uznal iba a len na základe toho, že on, obžalovaný bol s maloletou sám, pričom však vykonaným dokazovaním bol preukázaný opak a to najmä z hľadiska údajného času vzniku zranení, ktoré mali byť bezprostrednou príčinou smrti. Záver o jeho vine nie je pravdivý, nie je výsledkom vykonaného dokazovania a je s ním v priamom rozpore. Napadnuté rozhodnutie sa neopiera o jednoznačne zistené a bezpečne preukázané fakty v zmysle zákonnej požiadavky a požiadavky zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu. Je uznaný za vinného na základe pravdepodobností a domnienok spôsobu vzniku zranení vychádzajúcich zo znaleckého posudku s opisom ich mechanického vzniku, ktorý však v nijakom prípade s istotou neprijíma záver a nehovorí, že skutok spáchal on a takým spôsobom ako popisuje ZP, ako pravdepodobný spôsob vzniku zranení na hlave a teličku alebo jej D.. Výsledok vykonaného dokazovania neodstraňuje pochybnosti, naopak zakladá vážne a odôvodnené pochybnosti o tom, že sa skutok stal tak, ako je popísaný v obžalobe a že ho spáchal. Tieto pochybnosti sú tak závažného charakteru, že ich nie je možné odstrániť prípadnými ďalšími dôkazmi. Dochádza k porušeniu zásady prezumpcie neviny v trestnom konaní podľa § 2 ods. 2 Tr. poriadku, ktorej základ je daný v čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ktorej obsahom je viacero pravidiel pri posudzovaní viny obžalovaného, pričom táto vina musí jednoznačne z vykonaných dôkazov vyplývať a ak sú pochybnosti a tieto nie je možné odstrániť dôkazmi, alebo neboli odstránené dôkazmi zo strany obžaloby, je nutné rozhodnúť v prospech obžalovaného a spod obžaloby ho oslobodiť. Preto navrhol, aby odvolací súd podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku vo veci sám rozhodol a oslobodil ho spod obžaloby prokurátora zo dňa 09.07.2015 podľa § 285 písm. c) Tr. poriadku.

Aj okresný prokurátor podal odvolanie v časti rozsudku o uložení trestu obžalovanému, kde v písomných dôvodoch po rekapitulácii výroku odvolaním napadnutého rozsudku a podstatných dôvodoch, ktoré

viedli okresný súd k uloženiu druhu a výmery trestu, uviedol, že úvahy súdu pri rozhodovaní o vine obžalovaného považuje za správne, nestotožňuje sa s úvahami súdu pri ukladaní trestu. Poukazujúc na mechanizmus vzniku poranení maloletej, ktoré podľa znalca A. K. vznikli pri opakovanom vyvíjaní tlaku na malú plochu bližšie neurčenými tupými predmetmi, napr. koncami prstov, ukazovákom a prostredníkom, strednou až väčšou silou a prudkosťou, spôsobených dospelou osobou. Znalcom bola konštatovaná zhoda mechanizmu poranení prstami dospelkej osoby v oblasti hlavy a trupu dieťaťa, ktorej cieľom nebolo spôsobiť dieťaťu ťažké poranenie, či vážne ho poškodiť, ale dieťaťu spôsobovať skôr "mučenie". Vzhľadom na závery znalca nemožno sa stotožniť s rozhodnutím súdu s uplatnením ustanovenia § 39 ods. 1 ods. 3 písm. d) Tr. zákona, nakoľko je namieste vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti obžalovaného za smrť maloletej osoby, čo nemožno považovať za mimoriadne vybočenie obžalovaného. Vychádzajúc zo znenia ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zákona, ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatelia

8 2To/17/2021

má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatelia neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatelovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom a z ustálenej súdnej praxe aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy len celkom výnimočne, za mimoriadnych okolností spravidla na strane páchatelia, čo preukázané nebolo. Podľa znalca boli poškodené dva rôzne systémy. Poranenie mozgu, ako dlhodobejší niekoľkohodinový proces, sa prejavilo v popoludňajších hodinách, ospalosťou, nutkaním na zvracanie a zvracaním maloletej. Samotné poranenia mozgu s jeho opuchom vznikli v rovnakom čase ako poranenia na hlavičke a podľa znalca boli jednoznačne viditeľné. Podľa znalca je možné predpokladať, že tieto prejavy v čase o 17.00 hod., ak bolo dieťa kontrolované, museli byť na tvári viditeľné ako kožné odreniny a iné podliatiny, čo aj bolo konštatované manželkou obžalovaného po príchode z práce. Poranenia pľúc, mohli vzniknúť pri nešetrnej resuscitácii menovanej, ale tieto neboli bezprostrednou príčinou smrti menovanej. Viaceré v dvojiciach usporiadané krvné podliatiny v oblasti hrudníka prednej plochy brucha a chrbta s masívnym prekrvácанím podbrušnice, pomliaždením a prekrvácанím tenkého i hrubého čreva s pomliaždením, prekrvácанím a natrhnutím okružia tenkého čreva a medzikružia hrubého čreva so zakrvácанím brušnej dutiny mohli vzniknúť pri opakovanom vyvíjaní tlaku na malú plochu bližšie neurčenými tupými predmetmi, napríklad koncami prstov ukazováka a prostredníka strednou až väčšou silou a prudkosťou spôsobených druhou osobou. Odtlačkovitá krvná podliatina v oblasti chrbta vľavo a krvná podliatina v sedacej oblasti vpravo boli spôsobené bližšie neurčenými tupými predmetmi o širšej kontaktnej ploche, ktoré pôsobili na uvedené oblasti malou až strednou silou a prudkosťou a tlakom druhou osobou. Vzhľadom na skutočnosť že išlo o dieťa, ktoré sa samo nevedelo pohybovať chôdzou, ani ložiť, je vylúčené, aby uvedené poranenia boli spôsobené náhodnými pádmi a neboli zistené ani iné skutočnosti, ktoré by svedčili, že príčinou smrti sú chorobné zmeny v dôsledku zlyhania srdca alebo poruchy zrážanlivosti krvi. V tomto prípade išlo o šok po úraze a krvácанí pri viacnásobnom poranení hlavy a trupu, spôsobných obžalovaným a smrti menovanej sa nedalo zabrániť ani poskytnutím včasnej a odbornej lekárskej pomoci. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 6T/79/2015 z 05.05.2021, zamietol odvolanie obžalovaného a podľa § 322 ods. 3 Tr. zákona sám vo veci rozhodol, uložením zákonného trestu.

Krajský súd na podklade podaných odvolaní podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Po preskúmaní odvolaní napadnutého rozsudku (už v poradí druhého v prejednávanom prípade), ako aj konania mu predchádzajúceho, krajský súd konštatuje, že prvostupňový súd v predmetnej veci po doplnení krajským súdom nariadeného dokazovania, pri opätovnom hodnotení vykonaných dôkazov a zachovaní možnosti pre strany v konaní obsah dokazovania doplniť – postupoval v intenciách zrušujúceho uznesenia krajského súdu - sp.zn. 1To/52/2017 zo dňa 15.01.2019.

9 2To/17/2021

konaní pred okresným súdom boli teda vykonané dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom na spravodlivé rozhodnutie. Z dôvodov napadnutého rozsudku vyplýva, ktoré dôkazy boli pred súdom prvého stupňa vykonané, ako aj to, ktoré skutočnosti z jednotlivých dôkazov vyplynuli. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva

aj skutočnosť, ako okresný súd jednotlivé dôkazy hodnotil. V tomto smere sú dôvody napadnutého rozsudku podrobné a preto na tieto krajský súd aj poukazuje.

Aj preto vzhľadom na uvedené a na skutočnosť, že odvolacie konanie pred krajským súdom je v spojení s konaním pred okresným súdom – konaním tvoriacim jeden celok, keďže predmet konania je totožný – krajský súd nemal dôvod opätovne bližšie rekapitulovať (opakovať) dôkazy a skutočnosti z nich plynúce, na podklade ktorých prvostupňový súd urobil záver o skutkových zisteniach tak, ako sa preniesli do skutkovej vety odvolaním napadnutého rozsudku.

Proti rozsahu dokazovania vo svojom odvolaní, napokon nič nenamietali ani obžalovaný a okresný prokurátor a považovali ho za dostačujúce, no nesúhlasili (každý v rozsahu predmetu svojich odvolacích námietok) však s tým, ako prvostupňový súd vykonané dôkazy hodnotil.

tomto smere krajský súd v rámci prieskumnej povinnosti zistil, že aj napriek riadne a v náležitom rozsahu vykonanému dokazovaniu okresný súd z jeho obsahu nevyvodil celkom správne skutkové a v nadväznosti na to ani právne závery, čo sa následne odrazilo aj v správnom výroku o vine a treste vyhláseného rozsudku.

Išlo však iba o také chyby, ktoré po doplnení a čiastočnom zopakovaní dokazovania na verejnom zasadnutí bolo možné napraviť aj v odvolacom konaní.

Svoje skutkové a právne závery súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku ako už bolo naznačené, v potrebnom rozsahu odôvodnil, no krajský súd sa s jeho postupom a argumentáciou nemohol stotožniť, konkrétne v časti hodnotenia produkovaných dôkazov v prípravnom konaní, ktoré sa preniesli aj do dokazovania na hlavnom pojednávaní (konkrétne záverov znaleckého skúmania znalcov z odboru súdneho lekárstva), čo malo mať napokon aj rozhodujúci vplyv pre právne posúdenie konania obžalovaného pre ne/naplnenie kvalifikačného momentu – v úmysle spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví inému z nedbanlivosti spôsobil smrť (závažnejším spôsobom konania) - podľa § 147 ods.1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a), písm. c) Tr. zákona tak, ako mu to kládla za vinu aj obžaloba. Za tým účelom potom krajský súd na verejnom zasadnutí doplnil dokazovanie a to výsluchom znalca A. A. K..

Krajský súd preto v ďalšom upriamil pozornosť už len na reakciu proti odvolacím námietkam obžalovaného a okresného prokurátora a pritom zohľadnil len tie, ktoré sú právne relevantné, týkajúce sa podstaty (predmetu) konania, majúce vplyv na posúdenie zákonnosti a dôvodnosti odsúdenia obžalovaného a určeného druhu trestu a jeho výmery.

Najsamprv krajský súd považuje za potrebné zvýrazniť, že každý obžalovaný v rámci práva na obhajobu má právo brániť sa, ako uzná za vhodné, uvádzať všetky

10 2To/17/2021

skutočnosti, argumenty na svoju obranu, oproti skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a dôkazom o nich.

No súčasne platí, že súd pri hodnotení vykonaných dôkazov (vo vzájomných súvislostiach) jednotlivo ako aj v celom ich súhrne v súlade s pravidlami stanovenými pre hodnotenie dôkazov, bez toho, aby narušil rovnováhu hodnotenia dôkazov, produkovaných ako v prospech, tak aj v neprospech obžalovaného, musí prihliadať na obranu obžalovaného v kontexte všetkých dôkazov, a teda či argumentácia obžalovaného v rámci obhajoby sa nevymyká pravidlám logiky, inak povedané, či skutočnosti, ktoré obžalovaný v rámci obhajoby tvrdí, sú ním predkladanými dôkazmi, resp. argumentmi nielen overiteľné, ale či sú súčasne aj spôsobilé dôkazy predložené spolu s obžalobou spochybníť, či dokonca vyvrátiť do takej miery, že prokurátor nie je schopný uniesť dôkazné bremeno a bez rozumných pochybností nie je možné potom na ich podklade obžalovaného uznať vinným zo spáchania žalovanej trestnej činnosti.

V tejto súvislosti je preto potrebné uviesť, že časť obsahu námietok obžalovaného prezentovaného v rámci obrany na hlavnom pojednávaní ako aj v prípravnom konaní nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, resp. niektoré dôkazy hodnotí a vykladá vo svoj prospech, nie úplne a bez konfrontácie s dôkazmi inými produkovanými v rámci dokazovania.

Súčasne platí, že časť odvolacích námietok obžalovaného, ktorými argumentoval, už boli prednesené v priebehu dokazovania v konaní pred súdom prvého stupňa, s ktorými sa v odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd vysporiadal a ktoré si aj krajský súd osvojil a odkazuje na ne.

Krajský súd preto v ďalšom postupe túto argumentáciu len dopĺňa o fakty plynúce z vykonaného dokazovania, ktoré v súhrne s dôvodmi už uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vedú k záveru o náležitom zistení skutkového stavu veci pre meritórne (konečné) rozhodnutie v posudzovanej veci obžalovaného A. B. C..

Rozhodujúcou skutočnosťou, ktorú bolo potrebné ustáliť v posudzovanom prípade, bolo teda, aké zranenie z množstva diagnostikovaných zranení u nebohej D. bolo (boli) bezprostrednou príčinou jej smrti a kedy uvedené zranenie (zranenia) mohli vzniknúť a to všetko z hľadiska možného kontaktu nebohej s osobami, ktoré boli z pohľadu fyziologických schopností spôsobilé vyvinúť útok voči telu nebohej v takej intenzite, ktorý by zodpovedal možnému mechanizmu vzniku zranení spôsobených maloletej nezlučiteľných so životom tak, ako ich vo svojom znaleckom posudku č. 114/2015 ustálili znalci A. A. K. a A. I. K. (obaja znalci v odbore zdravotníctvo a farmácia, odvetvie súdne lekárstvo) - a to natrhnutie okružia a medziokružia tenkého a hrubého čreva na viacerých miestach s následným krvácaním do brušnej dutiny, ktoré viedlo k šoku po úraze, krvácaniu a následnej smrti nebohej D.. No súčasne je potrebné zvýrazniť, že podľa uvedených záverov platí, že tieto najťažšie poranenia boli objektivizované ako čerstvé, rovnako ako aj poranenie mozgu, ktoré (poranenia mozgu) však spolu podliatinami a kožnými odreninami mohli vzniknúť aj skôr, no tieto by smrť nespôsobili.

11 2To/17/2021

V tejto súvislosti je potom bez významu podľa názoru krajského súdu z hľadiska rozhodujúcich skutkových zistení, ktoré sa preniesli do skutkovej vety rozsudku, či množstvo diagnostikovaných zranení v podobe malých, či väčších modrín po tele, najmä na tvári (modriny, či odreniny) - maloletej jej boli spôsobené samotnou maloletou pri hre, keďže mala mať na svoj vek zásadne zhoršenú koordináciu vlastného pohybu, či dokonca R. (v tom čase jeden a polročným dieťaťom), s ktorým sa mala počas dňa hrať („šáliť sa“) alebo naopak pri ne/odbornej resuscitácii maloletej, resp. počas toho manipulácii s jej telom, kedy ešte mala mať zachované vitálne funkcie tela, aspoň v takom rozsahu zachovania krvného obehu, ktorý by dokázal prekrviť (okysličenou) krvou miesta, na ktoré mal byť vyvíjaný tlak s následkom navonok prejavovaných modrín, či dokonca podliatin na tele nebohej D..

V kontexte uvedeného bolo preto podstatným bez rozumných pochybností ustáliť, kto a kedy mohol už opísané „smrteľné“ zranenia spôsobiť.

Opakovane bolo zo strany znalcov z odvetvia súdne lekárstvo zvýraznené, že - na bruchu v strednej tretine uprostred dvojstranné tri do dvojíc usporiadané krvné podliatiny o priemere 0,5 - 1,3 cm a v dolnej tretine nad chrbticou a v driekovej oblasti v dvojiciach je usporiadaných päť skupín krvných podliatin, pričom tieto krvné podliatiny na prednej a zadnej ploche trupu boli pomerne ostro ohraničené a zodpovedajú potom v brušnej dutine natrhnutiu okružia a medziokružia tenkého a hrubého čreva na viacerých miestach – teda rozhodujúce zranenie z hľadiska ich rozmiestnenia a intenzity tlaku, vyvinutie ktorého bolo potrebného na dané miesto, si nemohla maloletá spôsobiť pri samovoľnom páde, resp. spôsobiť pri hre s deťmi.

Rovnako tak, pokiaľ osoby vykonávajúce „oživovanie a resuscitáciu“ ju vykonali tak, ako to opakovane vo svojich výpovediach opisovali O. P. A., no najmä A. M. O., tieto rozhodujúce zranenia by museli mať iný tvar a inak by sa prejavili aj na vnútorných orgánoch tela nebohej D. a boli by súčasne sprevádzané aj ďalšími rozsiahlejšími zraneniami na bránici, pečeni, či žalúdku a ďalších vnútorných orgánoch pod a v blízkosti jej hrudného koša, čo zase osvedčujú nielen už menovaní znalci, ale aj doc. A. P. Q., PhD. vo svojom odbornom vyjadrení.

Súčasne platí, že znalci A. A. K. a A. I. K., aj v rámci výsluchu A. K. zvýraznili aj to, že pokiaľ ide o ospalosť dieťaťa v čase príchodu profesionálnej matky o 17.00 hod, že táto môže byť v príčinnej súvislosti s rôznymi zmenami ako aj poranením mozgu, kde v danom prípade nezistili žiadne závažné chorobné zmeny, na základe ktorých by bolo možné uvažovať o nich, ako o príčine vzniku malátnosti. Z uvedeného potom vyplýva, že ak bolo dieťaťo malátné v čase o 17.00 hod., mohlo mať ľahké úrazové zmeny mozgu už prítomné. Pri pitve nebohej boli zistené kožné odreniny na spodnej ploche brady uprostred, na oboch ušniciach, krvné podliatiny v čelovej a lícovej oblasti obojstranne, na spodnej ploche vzadu uprostred, na oboch ušniciach, prekrvácanie mäkkých pokrývok lebečných v čelovej oblasti uprostred a temenej oblasti uprostred a obojstranne, pričom uvedené kožné odreniny, krvné podliatiny a prekrvácanie mäkkých pokrývok lebečných svedčia podľa znalca pre opakované stláčanie

12 2To/17/2021

hlavičky dieťaťa dlaňami a prstami dospelaj osoby s následným vznikom pomliaždenia mozgu s vnútrolebečným krvácaním. V danom prípade je možné pozorovať určitú podobnosť medzi použitím zraňujúceho predmetu prstom dospelaj osoby v oblasti hlavy a trupu dieťaťa, kde vzhľadom na rozsah, charakter a uloženie poranení, konštantnú intenzitu pôsobenia zraňujúcej sily je možné ustáliť, že tieto poranenia nemohli byť spôsobené iným dieťaťom. Vzhľadom na intenzitu vzniku poranení je možné ustáliť, že takéto poranenia môžu byť technicky spôsobené osobou mužského aj ženského pohlavia, kde

pri zohľadnení rozsahu umiestnenia poranení je možné predpokladať a pripustiť, že skôr išlo o osobu s väčšou ako s menšou rukou, z dôvodu potreby stláčania hlavičky dieťaťa jednou rukou.

Ďalej z produkovaných dôkazov plynie, že znalci síce nevedeli presne určiť, kedy smrť nastala, no vedeli bez rozumných pochybností ustáliť, že mohla nastať cca 15 min - 30 min po vzniku smrť spôsobujúceho zranenia, no súčasne platí, čo pripúšťali aj znalci ako znalecky (odborne) zdôvodniteľné tvrdenie A. M. O. – je možné sa s ním stotožniť - ktorý opakovane uvádzal, hodnotiac stav maloletej bezprostredne po príchode 21:20 hod., že maloletá mohla byť mŕtva už skoro hodinu pred tým, ako prišli oni (RZP) - čiže cca už v čase niečo po 20:20 hod.

Podľa vyjadrenia A. O., totižto dieťa malo už podľa vysvetlenia O. A. 10-15 min. nedýchať, no podľa neho okrem toho, že bolo zjavné, že dieťa nežije, bola široká mydriáza (rozšírenie) zreníc, dieťa bolo fialové, cyanotické, súčasne zistil, keďže dieťa malo studené horné končatiny (akrálne), teda koncové časti tela boli už studené, zaznamenal posmrtné zmeny na chrbte, všetko svedčilo o tom, že smrť trvá dlhšie, a nie tých 15 minút, kedy bola privolaná záchranka, nebolo možné napichnúť žiadnu žilu, krvný obeh bol skolabovaný, preto pristúpili v rámci oživovania k nastreleniu špeciálnej ihly do kosti a takouto formou podávali liečivá, ktoré sú potrebné pri oživovaní, kde na základe týchto zistení opierajúc sa o svoju dlhoročnú prax, aj pre prvotné osvedčovanie príčin smrti pri ohliadke tela, vyslovil úsudok, že dieťa bolo mŕtve už asi hodinu pred jeho (ich) príchodom.

Toto zistenie môže vysvetľovať aj tvrdenie obžalovaného A. B. C., ktorý uviedol, že keď prišiel poslednýkrát skontrolovať pred spaním deti cca 21:00 hod., tak sa mu zdalo, že Simonka nedýcha a suseda O. A. v čase 21.09 hod. potvrdzuje, že podľa nej dieťa má síce ešte teplé telíčko, no už nedisponovalo základným vitálnymi funkciami potvrdzujúcimi funkčný krvný obeh, u oboch posledne menovaných súčasne platí, (aj keď u O. A. sa určitá profesionálna zdatnosť dala predpokladať – sestra na anesteziologickom a resuscitačnom oddelení), že s oživovaním, resp. resuscitáciou 14 mesačného dieťaťa nemali zásadnú skúsenosť (obžalovaný žiadnu) a rovnako tak s diagnostikovaním stavu, kedy dieťa už nedýcha, kedy má ešte teplé telíčko, či dokonca, či už je alebo nie je mŕtve, nakoľko ide o (u obžalovaného aj laický) hodnotiaci úsudok, keďže ani obžalovaný a rovnako tak svedkyňa O. A. nemajú odbornú – znaleckú – zdatnosť pre určovanie takýchto záverov, ktoré sú napokon aj v rozpore so zistením A. O., ktorého úsudok o predpokladom čase úmrtia maloletej (cca hodinu pred ich príchodom) osvedčujú aj znalci z odvetvia súdneho lekárstva.

13 2To/17/2021

V tomto kontexte je na mieste zvýrazniť, čo už uvádzal aj znalec A. K. v rámci výsluchu, že dieťa bolo predsa po celý čas v obývaných (vytápaných) častiach domu, najmä v postieľke, potom v manželskej spálni, preto sa javí ako nelogické, ak O. A. konštatovala, že keď začala s oživovaním, telíčko aleboháj bolo ešte teplé a o 10 min. na to A. O. konštatoval, že už bolo studené, najmä okrajové časti tela, čo svedčilo o tom, že smrť musela nastať podstatne skôr, ako boli privolaní, no súčasne vzhľadom na to, že výsledky histologického vyšetrenia nesvedčili o tom, aby nastal proces hojenia ešte v čase, kedy nebohá žila a podľa znalcov mala smrť nastať najneskôr cca do 30 min od vzniku smrteľného zranenia, preto zodpovedá čas, kedy mali byť spôsobené smrteľné zranenia aleboháj, aspoň sa tak javí, že reálne aj jej smrť - do časového úseku, kedy mohla byť nebohá D. v osobnom kontakte (v starostlivosti) len s obžalovaným a jeho manželkou, nakoľko svokrovci aj z ich deťmi mali odísť cca 18.30. hod., čo znamená, že tento rozhodujúci časový úsek, kedy malo rozhodujúce zranenia nastať, môže zodpovedať medzi 19:50 hod. až 20:20 hod., keďže smrť mohla nastať ako už bolo skôr vysvetlené niečo po 20:20 hod.

Napokon, ak by platila verzia, že k reálnemu úmrtiu neboháj D. mohlo dôjsť ešte v čase príchodu svedkyne O. A., tak v tom čase už maloletá nedýchala, nejavila známky fungujúceho krvného obehu v čase 21.08 hod., alebo ak by mala smrť nastať 15 min. až 20 min. pred príchodom RZP (A. O. 21:19 hod.), teda okolo 21.00 hod., tak aj za danej situácie stále platí, že k vzniku fatálnych, rozhodujúcich zranení muselo dôjsť stále v čase, kedy mal. D. A. bola v prítomnosti obžalovaného, jeho manželky, ako jediných dospelých osôb v domácnosti od cca 18.30. hod.

Obžalovaný je jediným, kto v posudzovanom prípade poskytuje detailný opis správania sa neboháj D. v jednotlivých častiach dňa, ako pribiehala starostlivosť o jej osobu a to no najmä v čase rozhodnom, kedy mali vzniknúť rozhodujúce a najzávažnejšie zranenia, keďže neboháj D. túto starostlivosť ako jediný poskytoval osobne.

Opierajúc o už skôr uvedené, súčasne platí, ak už počas dňa vznikajú vzhľadom na možný mechanizmus ich vzniku podobné zranenia, ktoré sa navonok prejavujú ako viditeľné modriny (hematómy), pozostávajúce z viacerých bodov vedľa seba, ktoré zodpovedajú tlaku o malej kontaktnej ploche s najväčšou pravdepodobnosťou stláčaním prsta, resp. maximálne dvoch prstov, kde tieto zranenia sú pomerne ostro ohraničené (tomu majú zodpovedať poranenia mozgu, spolu podliatinami

a kožnými odreninami, ktoré smrteľnými neboli) - a tieto mali vzniknúť už v čase, kedy bola maloletá v len v starostlivosti obžalovaného počas dňa, bez prítomností iných dospelých osôb, nakoľko manželka obžalovaného a svokrovci s ich deťmi prichádza domov v čase cca 17.30 – 17:45 a už skôr charakterizované zranenia (najmä v oblasti hlavy spájané s malátnosťou a zvracaním) už mali byť spôsobené ešte pre ich príchodom, toto zistenie potom vedie v logickej súvislosti k záveru, že rozhodujúce smrteľné zranenia, ktoré podľa znalcov

14 2To/17/2021

vykazujú rovnaké charakteristické znaky so zraneniami už skôr spôsobenými, musel spôsobiť obžalovaný.

Za danej dôkaznej situácie si aj preto krajský súd osvojil vecne správnu argumentáciu procesnej sudkyne, v rámci ktorej vysvetlila, prečo práve obžalovaný A. B. C., bol v čase rozhodnom jedinou osobou, kto disponoval takými schopnosťami, takouto silou vyvinúť tlak prstami na diagnostikované miesta na tele poškodenej, ktorý bol spôsobilý takéto zranenia nezlučiteľné so životom spôsobiť maloletej D. A..

Napokon je však potrebné zvýrazniť, čo krajský súd považuje za podstatné pre právne posúdenie ustáleného skutkového stavu v skutkovej vete odvolaním napadnutého rozsudku, čo znalec A. A. K. už konštatoval vo svojej prvotnej výpovedi ešte pred zrušením prvého v poradí rozhodnutia okresného súdu v tomto prípade, že všetky poranenia zistené u dieťaťa boli spôsobené bližšie neurčenými tupými predmetmi najpravdepodobnejšie prstami a dlaňami ruky, kde je možné predpokladať, že boli spôsobené opakovane určitou silou a intenzitou, ktorá nemala spôsobiť dieťaťu ťažké poranenia.

Postupným vývojom v dokazovaní teda znalci z odvetvia súdneho lekárstva (včítane odborného vyjadrenia I. A. P. Q., M.) dopleli k záveru, že rozhodujúce zranenia (príčinná súvislosť s následkom smrti), no najmä ich podstatná časť boli spôsobené tlakom tupého predmetu o malej kontaktnej ploche zodpovedajúcej veľkosti prsta s najväčšou pravdepodobnosťou dospelaj osoby, čiže stláčaním v oblasti brucha asi dvoma prstami ruky súčasne s rozdielom 2 cm, kde intenzita stláčania na rozhodnom mieste a spôsob vedenia tlaku prstov súčasne neboli vedené s najväčšou pravdepodobnosťou takou intenzitou, ktorú by chcel páchatel spôsobiť ťažké zranenie, nie to ešte, a to ani z nedbanlivosti, zranenia s následkom smrti.

Preto len v stručnosti zvýrazňujúc závery znaleckého posudku a závery plynúce z výpovede znalca A. A. K. na hlavnom pojednávaní pred okresným súdom, ktorá bola prečítaná a doplnená na verejnom zasadnutí v odvolacom konaní, dospel krajský súd k záveru, že možný mechanizmus vzniku rozhodujúcich zranení diagnostikovaných u maloletej až po vykonaní pitvy a kompletom znaleckom dokazovaní, zodpovedal v danom prípade spôsobu konania, pri ktorom nebolo možné bez rozumných pochybností ustáliť, (keďže krajský súd dospel k záveru, že jediným možným páchatelom tohto skutku bol obžalovaný), že obžalovaný chcel spôsobiť poškodenej svojím konaním zranenia v zmysle obžaloby, ktoré zodpovedajú ťažkej ujme na zdraví a z nedbanlivosti, tým spôsobiť smrteľný následok, čo zodpovedá aj pôvodnej právnej kvalifikácii konania obžalovaného v obžalobe Okresnej prokuratúry v Prešove pre zločin zabitia podľa § 147 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. a), písm. c) Tr. zákona, rovnako aj právnomu posúdeniu v odvolaním napadnutého rozsudku ustáleného konania obžalovaného okresným súdom.

Krajský súd opierajúc sa o už skôr prezentovaný znalecký (vedecký) záver menovaných znalcov z odvetvia súdneho lekárstva preto pristúpil k zmene právnej kvalifikácie konania obžalovaného a to na zločin zabitia podľa § 148 ods. 1, ods. 2

15 2To/17/2021

písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a), písm. c) Tr. zákona a teda obžalovaný musel vedieť, resp. bol uzrozumený s tým, že stláčaním na brušku mal. D. A. na dokazovaním ustálených miestach prstami ruky v takej intenzite a spôsobom, že by mohol spôsobiť poškodenej zranenia zodpovedajúce ublíženiu na zdraví, no nie zranenia zodpovedajúce ťažkej ujme na zdraví, či dokonca s následkom smrti.

Na druhej strane stláčaním na brušku mal. D. A. na dokazovaním ustálených miestach prstami ruky v takej intenzite a spôsobom, si obžalovaný zjavne neuvedomoval, že môže spôsobiť tak závažné zranenia, ktoré môžu viesť k nenapraviteľnému následku v podobe smrti mal. D. A., hoci to vedieť mal a mohol. Takúto vedomosť však obžalovaný A. B. C. nemal z dôvodu, že zjavne nezachoval potrebnú mieru opatrnosti a keďže nemal vedomosť o možnosti ohrozenia alebo porušenia záujmu chráneného Trestným zákonom (spôsobenie zranení s následkom smrti), nemohol byť uzrozumený s

takýmto porušením a ani ho chcieť, ale ani sa spoliehať, že takéto porušenie nespôsobí, čo znamená, že v tomto prípade absentujúca vedomostná zložka mala za následok, že obžalovaný sa vôbec ani nezaoberal možnosťou porušenia Trestným zákonom chráneného záujmu spôsobom, o ktorom ani nevedel a to konkrétne vo vzťahu následku v podobe spôsobenia zranení maloletej nezlučiteľných so životom.

Na záver hodnotenia produkovaných dôkazov je možné uzavrieť, že všetky tieto skutočnosti z nich plynúce potom vo svojom súhrne podľa názoru krajského súdu tak, ako to správne uzavrel aj okresný súd, vytvárajú reťaz navzájom sa dopĺňujúcich priamych, ale aj nepriamych dôkazov, ktoré vedú bez rozumných pochybností k dôvodnému záveru o tom, že skutok, ktorý sa kladie obžalovanému A. B. C. za vinu, sa stal a je trestným činom, ktorý však bolo potrebné z dôvodov už skôr uvádzaných právne posúdiť v tomto rozsudku ako zločin zabitia podľa § 148 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a), písm. c) Tr. zákona, pretože bolo dokázané, že obžalovaný A. B. C. v úmysle ublížiť na zdraví inému z nedbanlivosti spôsobil smrť a čin spáchal závažnejším spôsobom konania, na dieťať a blízkej osobe.

Pri takto ustálenej dôkaznej situácii a jej právneho posúdenia bolo potom potrebné aj zosúladiť výrok o druhu a výmere trestu, keďže išlo o také skutočnosti, ktoré viedli k záveru o potrebe tento výrok naprávať a to v prospech obžalovaného.

Ako už bolo v úvode naznačené, krajský súd vo vzťahu k výroku o treste, konkrétne jeho výmery tak, ako ho uložil okresný súd obžalovanému v napadnutom rozsudku (aj keď pri inej právnej kvalifikácii, ale prísnejšej trestnej sadzbe) zistil rovnako ako okresný súd, že v priebehu trestného konania vznikli zjavne prieťahy v konaní, ktoré nie je možné dávať výlučne za vinu obžalovanému, čo vyvolalo dôvod pre úvahy súdu pri ukladaní druhu trestu, no najmä jeho výmery pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

V súvislosti s uvedeným zistením súčasne platí, že pri hodnotení plynulosti priebehu dokazovania v trestnom konaní, no v posudzovanom prípade najmä na  
16 2To/17/2021

hlavnom pojednávaní, že pri zohľadnení príčin prieťahov v konaní je potrebné prihliadať na zložitost prípadu, správanie osôb, ktoré mohli prispieť k prieťahom a tiež k spôsobu, akým štátne orgány záležitosť prejednávali, keďže ich ustálenie má podstatný význam na uplatnenie možnosti kompenzácie porušenia práva na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov (v primeranej dobe) prostredníctvom zmiernenia druhu, ale najmä výmery trestu (pozri primerane III. ÚS 353/2011 a III. ÚS 111/02, III. ÚS 154/06, III. ÚS 102/10, III. ÚS 353/2011).

Základnými kritériami na hodnotenie veci z hľadiska - zložitosti prípadu - je skutkový stav veci a platná právna úprava relevantná na rozhodnutie o veci a samozrejme aj samotná povaha (právna a faktická zložitost) veci (pozri tiež II.ÚS 26/95, III. ÚS 102/10).

V tejto súvislosti podľa názoru krajského súdu síce nešlo v posudzovanom prípade o úplne bežnú trestnú vec z hľadiska skutkového stavu a to najmä právnej a faktickej zložitosti prípadu, no súčasne platí, že nebolo potrebné vypočúvať viacero obžalovaných, či svedkov, resp. vykonávať cezhraničnú spoluprácu pri získavaní dôkazov, preto už samotné prípravné konanie bolo vykonané v takej kvalite a kvantite produkovaných dôkazov a v takom rozsahu, že vytvorilo riadny podklad pre podanie obžaloby a po prenesení týchto dôkazov do dokazovania na hlavnom pojednávaní bolo možné v merite veci bez zásadnejších prieťahov rozhodnúť.

Rovnako tak pri hodnotení správania sa osôb, ktoré mohli prispieť k prieťahom v konaní, krajský súd nezistil zo strany účastníkov konania (strán v konaní) a to hlavne zo strany obžalovaného, včítane jeho obhajcu, aby na základe jeho správania sa malo dôjsť k zásadným - zbytočným prieťahom v rámci vykonávaného dokazovania ako v prípravnom konaní, tak aj na hlavnom pojednávaní.

Z pohľadu doposiaľ uvedeného potom krajský súd zisťuje, že rozhodujúcim dôvodom pre vznik konštatovaných prieťahov v trestnom konaní je dĺžka vykonávaného dokazovania v posudzovanom prípade v konaní pred súdom.

Z obsahu spisu plynie, že obvinenie pre prejednávany skutok, ktorý mal spáchať ešte v apríli roku 2009, bolo obžalovanému A. B. C. vznesené ešte dňa 13.03.2015 a obžaloba v prejednávanej veci bola na obžalovaného podaná už dňa 09.07.2015 a odvolaním napadnutý rozsudok v tomto prípade v poradí druhý bol vyhlásený dňa 05.05.2021.

V prejednávanej veci bol rozsudok okresného súdu, ako už bolo v úvode naznačené, raz zrušený a vec vrátená na opätovné prejednanie a rozhodnutie za účelom doplnenia dokazovania, resp. s pokynom hodnotiť všetky dôkazy produkované v trestnom konaní, včítane dôkazov predkladaných obžalovaným. (Rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 6T/79/2015 zo dňa 27.09.2017 zrušený uznesením krajského súdu sp.zn. 1To/52/2017 zo dňa 15.01.2019).

Súd v tomto prípade vykonal dokazovanie celkovo na jedenástich pojednávaniach, kde reálne zákonný sudca v tomto prípade začal vykonávať  
17 2To/17/2021

dokazovanie dňa 05.10.2015, došlo následne počas prebiehajúceho dokazovania na hlavnom pojednávaní aj k zmene zákonného sudcu, nakoľko pôvodná zákonná sudkyňa nastúpila na materskú dovolenku, kde následne po jej absolvovaní (maximálne minimálnej dobe) jej predmetná trestná vec bola opäť pridelená, v ktorej rozhodla odvolaním napadnutým rozsudkom, čo však nie možné dávať za vinu obžalovanému. Súčasne je potrebné objektívne priznať, že podiel na dobe, ktorú je možné považovať za dôvodné prietahy v konaní, v tomto prípade malo aj rozhodovanie krajského súdu v rámci odvolacieho konania. Krajský súd teda v posudzovanej veci meritórne rozhodoval až po sedem a pol roku od spáchania skutku a od vznesenia obvinenia obžalovanému v tomto prípade, čo je možné objektívne považovať za extrémne dlhý čas, po ktorý bolo voči obžalovanému vedené trestné stíhanie.

Po takto ustálených rozhodujúcich skutočnostiach majúci vplyv na vzniknuté prietahy v tomto konaní a po vykonanom dokazovaní okresným súdom k výroku o treste, potom krajský súd prihliadal pri úvahách o uložení druhu a výmery trestu najmä na jednotlivé hľadiská ukladania trestov, vyplývajúce z ust. § 34 ods. 4 Tr. zákona, ktorými sú spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútky, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatela, jeho pomery a možnosti jeho nápravy, majúci na zreteli aj účel trestu vyplývajúci z ust. § 34 ods. 1 Tr. zákona, ktorým je ochrana spoločnosti pred obžalovaným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, súčasne odrazenie iných od páchania trestných činov, ako aj morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Prihliadal aj na ust. § 34 ods. 3 Tr. zákona, podľa ktorého trest má postihovať iba páchatela tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Majúci teda na zreteli vyššie uvedený účel trestu, ako aj jednotlivé hľadiská ukladania trestu, dospel krajský súd k záveru, že tak z hľadiska individuálnej, ako aj generálnej prevencie bude primeraným trestom pre obžalovaného v danom prípade trest odňatia slobody uložený pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby (ktorá v tomto prípade je podľa § 148 ods. 2 Tr. zákona od 5 rokov do 12 rokov) vo výmere 3 rokov a teda nespojený s jeho výkonom.

Ako už bolo naznačené, predmetná trestná vec totiž nebola prejednaná v primeranej lehote, čím bolo porušené právo obžalovaného na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva účinným prostriedkom nápravy v zmysle čl. 13 tohto Dohovoru je v prípade takéhoto porušenia práva priznaného Dohovorom zohľadnenie dĺžky konania pri rozhodovaní o treste.

V tejto súvislosti poukazuje krajský súd na to, že už v čase vyhlásenia tohto rozsudku uplynulo od spáchania skutku viac ako jedenásť rokov, pričom trestné stíhanie obžalovaného trvalo po tak dlhú dobu bez toho, aby jeho dĺžku sám zásadným spôsobom zapríčinil. Pre neprimeranosť trvania trestného konania po

18 2To/17/2021

zohľadnení celkovej dĺžky doterajšieho konania, preto trest uložený obžalovanému A. B. C. napadnutým rozsudkom považuje odvolací súd za neprimeraný aj napriek tomu, že už sám okresný súd správne túto skutočnosť spojenú s nedôvodnou dĺžkou prebiehajúceho dokazovania pred súdom zohľadnil.

Doterajšou dĺžkou svojho bezúhonného života, z ktorého bola predmetná trestná činnosť výnimkou, obžalovaný dostatočne preukázal, že nie je nutné na účinnú ochranu spoločnosti, či jeho nápravu ukladať mu trest v zákonom stanovenej trestnej sadzbe.

Po zohľadnení týchto skutočností odvolací súd sám uložil trest odňatia slobody ako už bolo uvedené vo výmere 3 (troch) rokov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 5 (päť) rokov.

Na posilnenie dosiahnutia účelu uloženého trestu odňatia slobody krajský súd uložil obžalovanému probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe. Súčasne mu súd uložil aj povinnosť spočívajúcu v príkaze podľa § 51 ods. 4 písm. k/ Tr. zákona zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo sa uchádzať preukázateľne o zamestnanie. Taktiež podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona uložil aj trest zákazu činnosti vykonávať činnosť profesionálneho náhradného rodiča v trvaní 10 (desať) rokov.

A napokon keďže odvolacím námietkam okresného prokurátora nevyhovel, postupom podľa § 319 Tr. poriadku jeho odvolanie ako nedôvodné zamietol.

Krajský súd teda v súlade s čl. 154c Ústavy Slovenskej republiky priamo aplikoval čl. 6 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Z týchto dôvodov krajský súd rozhodnutie okresného súdu postupom podľa § 321 ods. 1 písm. b/, c/, ods. 3 Tr. poriadku zrušil v celom rozsahu a sám na podklade dôkazov už vykonaných súdom prvého stupňa a doplnení dokazovania na verejnom zasadnutí vo veci rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.

2

jednomyseľne

**Poučenie:**

2

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.